

Sygn. akt II C 560/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR A. Z.

Protokolant: staż. M. P.

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G.

przeciwko E. C.

o zapłatę

1. zasądza od E. C. na rzecz Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G. kwotę 35.161,31 zł (trzydzieści pięć tysięcy sto sześćdziesiąt jeden złotych trzydzieści jeden groszy);

2. oddala powództwo co do kwoty 1.724,02 zł (jeden tysiąc siedemset dwadzieścia cztery złote dwa grosze) z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 28 marca 2016 roku do dnia zapłaty;

3. umarza postępowanie w pozostałej części;

4. zasądza w pkt 1 (pierwszym) kwotę 35.161,31 zł (trzydzieści pięć tysięcy sto sześćdziesiąt jeden złotych trzydzieści jeden groszy) rozkłada na osiemdziesiąt siedem rat miesięcznych po 404,15 zł (czteryście cztery złote piętnaście groszy) każda, płatnych do dwudziestego ósmego dnia każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego po uprawomocnieniu się wyroku, z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 341,63 zł (trzysta czterdzieści jeden złotych sześćdziesiąt trzy grosze) w razie uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat;

5. nie obciąża pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz powoda;

6. przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz radcy prawnego M. H. kwotę 2.952 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu urzędowi, wraz z podatkiem od towarów i usług.

Sygn. akt II C 560/15

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 29 grudnia 2014 roku, wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo - Kredytowa im. F. S. z siedzibą w G. wniosła o zasądzenie od pozwanego E. C. na jej rzecz kwoty 31.827,87 zł, w tym kwoty 29.721,81 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 29 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty, kwoty 1.466,98 zł z odsetkami umownymi w

wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 29 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty, kwoty 426,92 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 29 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty, kwoty 212,16 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 29 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów sądowych w kwocie 398 zł, kosztów zastępstwa procesowego i innych kosztów w kwocie 4,98 zł. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w dniu 09 kwietnia 2013 roku Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo -Kredytowa im. F. S. z siedzibą w G. z zawarła z E. C. umowę pożyczki w kwocie 32.000 zł. Zgodnie z umową pożyczka miała być spłacana w ratach miesięcznych, a na wypadek opóźnienia w spłacie zastrzeżono na rzecz pożyczkodawcy umowne odsetki karne. Z uwagi na niedokonanie spłat rat pożyczkowych powód po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty wypowiedział pozwanemu umowę pożyczki, skutkiem czego niespłacona jej część wraz z należnymi odsetkami i kosztami została postawiona w stan natychmiastowej wymagalności z upływem 30-dniowego terminu wypowiedzenia. Pożyczka stała się wymagalna z dniem 17 listopada 2014 roku. Pełnomocnik powoda wskazał, że na dochodzoną pozew kwotę składa się kapitał pożyczki w kwocie 29.721,81 zł oraz skapitalizowane odsetki za opóźnienie w terminowej zapłacie raty liczone do dnia wniesienia pozwu w wysokości 426,92 zł, niezapłacone odsetki zwykłe umowne w kwocie 1.466,98 zł oraz niezapłacone opłaty w kwocie 212,16 zł.

(pozew k.2-3 v, k.11-11v)

Nakazem zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w sprawie VI Nc-e (...), w dniu 15 stycznia 2015 roku, Referendarz Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie uwzględnił w całości żądanie pozwu i orzekł o kosztach procesu. Odpis nakazu zapłaty doręczono pozwanemu w dniu 21 stycznia 2015 roku.

(nakaz zapłaty k.4, dowód doręczenia k.6- 6v)

W dniu 03 lutego 2015 roku pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, w którym zaskarżył nakaz zapłaty, co do kwot: 1.466,98 zł, 426,92 zł, 212,16 zł oraz kosztów procesu w kwocie 2.802,98 zł, jako w jego ocenie niezgodnych z kodeksem cywilnym.

(sprzeciw k.5)

Postanowieniem z dnia 18 marca 2015 roku Referendarz Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(postanowienie k.7v)

W piśmie procesowym z dnia 27 sierpnia 2015 roku pełnomocnik powoda wobec dokonania przez pozwanego wpłat na poczet spłaty pożyczki po wniesieniu pozwu, zmienił powództwo i wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 31.445,83 zł, na którą złożyły się: kwota 29.721,81 zł tytułem niespłaconego kapitału pożyczki, kwota 1.466,98 zł odsetek umownych zwykłych, kwota 257,04 zł odsetek karnych za opóźnienie w płatności wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 28 marca 2015 roku do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie powód cofnął pozew i wniósł o umorzenie postępowania. Pełnomocnik powoda podkreślił, iż pozwany nie wywiązał się z warunków umowy, zaprzestał terminowo spłacać raty pożyczki, na skutek czego nastąpiło wypowiedzenie umowy. Wskazał, że trudności finansowe pozwanego, które spowodowały opóźnienie w spłacie zobowiązania nie mają żadnego wpływu na zakres niniejszego postępowania, a w szczególności nie mają wpływu na zasadność roszczenia powoda. Podniósł, że restrukturyzacja zadłużenia jest uprawnieniem, a nie obowiązkiem instytucji finansowej. Nie wynika z łączącej strony umowy pożyczki ani z regulaminu udzielania pożyczek i kredytów (...). Decyzja taka jest podejmowana za każdym razem indywidualnie po dokonaniu dogłębnej analizy wniosku.

(pismo procesowe pełnomocnika powoda k.56-58)

W piśmie z dnia 31 sierpnia 2015 roku pozwany kwestionował naliczanie przez powoda odsetek za opóźnienie w okresie 6 miesięcy, kiedy uzyskał pozytywną decyzję co do zawieszenia spłacania rat. Wyjaśnił, iż przyczyną zawieszenia rat były problemy zdrowotne, zaś od stycznia 2015 roku wznowił spłatę rat.

(pismo k.103)

Postanowieniem z dnia 14 stycznia 2016 roku Sąd ustanowił dla pozwanego pełnomocnika z urzędu.

(postanowienie k.116)

Na rozprawie w dniu 18 marca 2016 roku pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa po modyfikacji w zakresie kwoty 1.466,98 zł oraz kwoty 257,04 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od obydwu tych kwot od dnia 28 marca 2015 roku do dnia zapłaty. Uznał powództwo co do kwoty 29.721,81 zł z tytułu należności głównej. Wyjaśnił, że kwoty dochodzone przez powoda z tytułu odsetek umownych zwykłych oraz odsetek umownych karnych, a także naliczane od nich odsetki umowne nie zostały przez powoda udowodnione. Ze złożonych przez powoda dokumentów nie wynika wysokość naliczonych odsetek umownych. Podniósł, że wykaz operacji na rachunku, który został złożony do akt sprawy nie wskazuje jednoznacznie, że dotyczy on umowy pożyczki zawartej z pozwanym, wydruki nie są opatrzone pieczęcią powoda, ani podpisane. Powód nie przedstawił szczegółowo wyliczenia odsetek z zaznaczeniem kwot i dat, od jakich są naliczane, a także stopy odsetek. Pełnomocnik wniósł o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu, wskazując, że pozwany uznał powództwo przy pierwszej czynności, co do należności głównej, nie dał powodu do wytoczenia powództwa, zaś pozwany w części cofnął powództwo. Podniósł, że w ocenie strony pozwanej powództwo było przedwczesne. Ewentualnie wniósł o nieobciążania pozwanego kosztami procesu i także o zwrot kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu. Wskazał, że pozwany cały czas wyrażał chęć spłaty zadłużenia, a zatem wytoczenie powództwa było przedwczesne. Wskazał, że pozwany mylnie zinterpretował treść pisma powoda z dnia 13 czerwca 2014 roku myśląc, iż stanowi ono zgodę na odroczenie terminu płatności.

Analogiczne stanowisko pełnomocnik pozwanego przedstawił w piśmie z dnia 24 marca 2016 roku. Dodatkowo proponował zawarcie ugody na warunkach wskazanych w tym piśmie.

(protokół rozprawy z dnia 18 marca 2016 roku k.128-131, nagranie 00:02:08 - 00:31:15, pismo k.133-135)

W piśmie procesowym z dnia 20 kwietnia 2016 roku pełnomocnik powoda wyjaśnił, że wysokość oprocentowania pożyczki wynika wprost z zapisów umowy pożyczki. Umowa oprócz oprocentowania uwzględnia również pozostałe koszty pożyczki wskazując całkowity koszt pożyczki i wartość odsetek. Pozwany kwestionując wysokość roszczenia w świetle przedstawionych przez powoda dokumentów winien przeprowadzić w tym zakresie dowód. Reguła dotycząca ciężaru dowodu nie powinna być rozumiana w ten sposób, że zawsze bez względu na okoliczności sprawy spoczywa ona na stronie powodowej. Pełnomocnik wyjaśnił, iż pozwany podpisał deklarację członkowską i otrzymał numer (...), który widnieje w dokumencie stanowiącym wykaz operacji na rachunku.

(pismo pełnomocnika powoda k.144-145)

Na rozprawie w dniu 17 stycznia 2017 roku pełnomocnik powoda popierał powództwo w kształcie po modyfikacji dokonanej pismem z dnia 27 sierpnia 2015 roku. Pełnomocnik pozwanego podtrzymał dotychczasowe stanowisko. Wniósł o rozłożenie zasądzonej należności na raty w wysokości po 400 zł miesięcznie płatne do 28 dnia każdego miesiąca. Wyjaśnił, że nie nastąpiła zmiana stopnia niepełnosprawności pozwanego na znaczny i nie zmieniły się dochody pozwanego. Potwierdził, że w toku postępowania pozwany dokonał trzech wpłat na poczet dochodzonego pozwem roszczenia w dniu 24 stycznia 2015 w kwocie 400 zł, w dniu 2 marca 2015 roku w kwocie 430 zł, w dniu 27 marca 2015 roku w kwocie 430 zł. Wskazał, że za rozłożeniem zasądzzonego świadczenia na raty przemawia sytuacja materialna i zdrowotna pozwanego. Podkreślił, że pozwany nie dysponuje kwotą pozwalającą na jednorazowe zaspokojenie powoda. Wskazał, że przypadku nie rozłożenia świadczenia na raty i świadczenie na rzecz powoda będzie egzekwowane w częściach. Pełnomocnik pozwanego sprecyzował, że kwestionuje żądanie odsetek umownych

zwykłych w kwocie 1.466,98 zł oraz odsetek umownych karnych za opóźnienie w kwocie 257,04 zł, a w konsekwencji także żądanie zapłaty odsetek od tych odsetek. Oświadczył, że nie kwestionuje żądania odsetek umownych od kapitału w kwocie 29.721,81 zł od dnia 28 marca 2015 roku do dnia zapłaty. Wniósł o nieobciążanie pozwanego kosztami postępowania w trybie art. 102 k.p.c., a także o zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu, które nie zostały pokryte w całości ani w części, według norm przepisanych wraz z podatkiem od towarów i usług.

(protokół rozprawy z dnia 17 stycznia 2017 roku k.180-183, nagranie: 00:03:37-00:09:20, 00:14:14-00:15:28, 00:16:18-00:26:28, 00:32:24-00:38:36, 00:45:35-00:51:10)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

E. C. był członkiem Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G. i posiadał numer członkowski (...).

(deklaracja k. 177 i to samo k.146)

W dniu 09 kwietnia 2013 roku E. C. zawarł ze Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo-Kredytową im. F. S. z siedzibą w G. umowę pożyczki w wysokości 32.000 zł na okres od dnia 09 kwietnia 2013 roku do 25 marca 2023 roku. Pożyczka była oprocentowana według zmiennej stopy procentowej, ustalonej przez Zarząd Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, wynoszącej w dniu zawarcia umowy 13,5% w skali roku. Zmiana rocznej stopy oprocentowania następowała raz na kwartał kalendarzowy w przypadku podwyższenia lub obniżenia stopy procentowej kredytu lombardowego ustalonej przez NBP i w zakresie, w jakim wysokość tej stopy uległa zmianie w okresie obowiązywania umowy. Zarząd Kasy zobowiązany jest podjąć stosowną uchwałę o ustaleniu stopy procentowej w pierwszym miesiącu następującym po kwartale kalendarzowym, w którym nastąpiła opisana zmiana wysokości stopy procentowej kredytu lombardowego. Zmienna stopa procentowa obowiązuje od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym Zarząd Kasy podjął uchwałę o zmianie stopy procentowej. Maksymalna stopa procentowa nie mogła w stosunku rocznym przekroczyć czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP.

Zgodnie z umową stopa procentowa została pomniejszona o 2,00 punktu procentowego w związku ze zobowiązaniem się przez pożyczkobiorcę do przekazywania przelewem kwoty nie mniejszej niż 1.500 zł miesięcznie celem zasilenia rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego prowadzonego na jego rzecz w kasie. Stopa procentowa mogła ulec podwyższeniu o wysokość odpowiadającą uprzednio dokonanej pomniejszeniu w przypadku braku spłaty deklarowanych przez pożyczkobiorcę rat. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosiła 20,65%, a całkowita kwota do zapłaty w dniu zawarcia umowy wynosiła 63.957,30 zł.

Spłata pożyczki miała nastąpić do dnia 25 marca 2023 roku w 120 ratach miesięcznych według załączonego do umowy harmonogramu spłaty. Roczna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego wynosiła czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP, na dzień zawarcia umowy było to 19%.

W przypadku nieterminowej spłaty pożyczki należność z tego tytułu staje się w następnym dniu należnością przeterminowaną. Od niespłaconego w całości lub części kapitału, a od dnia wniesienia powództwa do od całości zadłużenia, pobierane są odsetki według stopy procentowej obowiązującej w danym okresie dla należności przeterminowanych.

Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa im. F. S. z siedzibą w G. zastrzegła sobie prawo do wypowiedzenia umowy z 30-dniowym terminem wypowiedzenia i postawienia po upływie okresu wypowiedzenia całej pożyczki wraz z odsetkami w stan natychmiastowej wymagalności w przypadku stwierdzenia, że warunki udzielenia pożyczki nie zostały dotrzymane, a także w przypadku, gdy pożyczkobiorca nie zapłacił w terminach określonych w umowie pełnych rat pożyczki, za co najmniej dwa okresy płatności po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy listem poleconym do zapłaty zaległych rat w terminie nie krótszym niż 7 dni od otrzymania wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy.

Zgodnie z § 24 ust. 1 pkt 1 Regulaminu Udzielania Kredytów i P. przez Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową im. F. S. z siedzibą w G. pożyczkobiorca jest zobowiązany do terminowej spłaty zadłużenia.

Stosownie do § 27 Regulaminu w przypadku niespłacenia pożyczki lub jej raty w terminie należność z tytułu udzielonej pożyczki staje się w następnym dniu należnością przeterminowaną (ust.1). Od niespłaconego w całości lub części kapitału, a od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia, pobierane są odsetki według stopy procentowej obowiązującej w danym okresie dla należności przeterminowanych ustalonej w drodze uchwały przez Zarząd Kasy, z tym zastrzeżeniem, że maksymalna stopa procentowa dla należności przeterminowanych nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP. Wysokość tej stopy oraz warunki jej zmiany określa umowa (ust. 2).

(dowód: kserokopia umowy k.17-19 v., kserokopia Regulaminu Udzielania Kredytów i P. Konsumenckich (...) k.93-99 v., tabela prowizji i opłat k.100-101, kserokopia planu spłaty k.20-21)

W grudniu 2013 roku E. C. doznał udaru. Po udarze był hospitalizowany jedynie przez jeden dzień. Udar spowodował duże problemy z poruszaniem się pozwanego. Pozwany jest osobą samotną. Po udarze korzystał z pomocy odpłatnej opiekunki znalezionej prywatnie. Miesięcznie płacił opiekunce około 150 zł. Z uwagi na problemy finansowe zwrócił się do powoda o przesunięcie terminu płatności rat. Nigdy nie chciał uchylać się od spłaty pożyczki.

(dowód: przesłuchanie pozwanego protokół rozprawy z dnia 18 marca 2016 roku k.130-131, nagranie 00:34:07-00:50:04)

Pismem z dnia 13 czerwca 2014 roku powód poinformował pozwanego, że została wydana pozytywna decyzja odnośnie możliwości podpisania aneksu do umowy z dnia 09 kwietnia 2013 roku umożliwiającego zawieszenie płatności maksymalnie 6 rat pożyczki. Podpisanie aneksu możliwe było w okresie od dnia 13 czerwca 2014 roku do dnia 04 lipca 2014 roku. W przypadku podpisania aneksu i nowego planu spłaty zawieszeniu uległyby raty za czerwiec, lipiec, sierpień wrzesień, październik, listopad 2014 roku. Spłata zadłużenia rozpoczęłaby się od miesiąca grudnia 2014 roku w racie podwyższonej, wynoszącej na dzień sporządzenia pisma 517 zł. Warunkiem koniecznym do przeprowadzenia restrukturyzacji było uregulowanie w momencie podpisania aneksu do umowy kosztów windykacji, naliczonych odsetek karnych, opłaty za zmianę planu spłaty i sporządzenie aneksu w kwocie 50 zł.

(dowód: pismo powoda k.33 i to samo k.105, k.139)

Pozwany nie podpisał aneksu do umowy. Zaprzestał jednak uiszczania rat pożyczki.

(okoliczność bezsporna, także pismo powoda k.36, k.138)

Pismem z dnia 08 sierpnia 2014 roku, powód wezwał pozwanego do zapłaty przeterminowanego zadłużenia, które na dzień 08 sierpnia 2014 roku wynosiło 507,27 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania do zapłaty.

(dowód: wezwanie do zapłaty k.22, potwierdzenie nadania k.23-23 v.)

Pismem z dnia 26 sierpnia 2014 roku, powód wezwał pozwanego do zapłaty przeterminowanego zadłużenia, które na dzień 26 sierpnia 2014 roku wynosiło 1.024,79 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania do zapłaty.

(dowód: wezwanie do zapłaty k.24, potwierdzenie nadania k.25-25 v.)

Pismem z dnia 08 października 2014 roku, doręczonym pozwanemu w dniu 16 października 2014 roku, w związku z zaprzestaniem terminowej spłaty zobowiązania, powód wypowiedział pozwanemu umowę z dnia 09 kwietnia 2013 roku wzywając do zapłaty łącznej kwoty 1.652,81 zł z tytułu przeterminowanego zadłużenia.

(dowód: pismo powoda k. 140, wypowiedzenie umowy pożyczki k.26 i to samo k.35, dowód doręczenia k.27-27 v.)

W piśmie z dnia 31 października 2014 roku pozwany zadeklarował kontynuację spłaty zobowiązania od 25 stycznia 2015 roku. Jednocześnie oświadczył, że wyraża zgodę na zawarcie ponownie umowy na tych samych warunkach.

(dowód: pisma pozwanego k.34, k.137)

Pismem z dnia 04 listopada 2014 roku powód nie wyraził zgody na ponowne zawarcie umowy z pozwanym. Wskazał, że pozwany zobowiązany jest do natychmiastowej spłaty całości przeterminowanego zobowiązania, które na dzień 31 października 2014 roku wynosiło 2.128 zł. Powód poinformował pozwanego, że istnieje możliwość złożenia ponownego wniosku z deklaracją wysokości raty i podpisanie umowy ugody.

(dowód: pismo powoda k.39 i to samo k.141)

W toku niniejszego postępowania pozwany dokonał trzech wpłat na poczet dochodzonego pozwem roszczenia w dniu 24 stycznia 2015 w kwocie 400 zł, w dniu 2 marca 2015 roku w kwocie 430 zł, w dniu 27 marca 2015 roku w kwocie 430 zł. Zadłużenie pozwanego tytułem kapitału pożyczki wynosi 29.721,81 zł.

(okoliczności bezsporne)

Pozwany obecnie utrzymuje się z emerytury w wysokości 1.639,43 zł netto miesięcznie, która stanowi jego jedyny dochód. Sam prowadzi gospodarstwo domowe. Ma orzeczony umiarkowany stopień niepełnosprawności. Pozostaje pod opieką Poradni Neurologicznej (...) w Ł.. Z uwagi na upośledzoną sprawność ruchową wymaga pomocy innych osób. Mieszka w mieszkaniu komunalnym bez wygód. W lokalu jest jedynie woda, prąd i gaz. Miesięcznie ponosi koszty opłat: za czynsz w kwocie 116 zł, za energię elektryczną w kwocie 60 zł oraz za gaz 90 zł na 2 miesiące. Na zakup leków wydaje średnio około 200-250 zł miesięcznie. Prowadzona przeciwko pozwanemu egzekucja komornicza została zawieszona w październiku 2015 roku. W okresie czynnej egzekucji pozwany otrzymywał emeryturę pomniejszoną o około 500 zł. Pozwany jest w stanie dokonywać wpłat na poczet zadłużenia objętego pozwem w kwocie około 400 zł miesięcznie.

(dowód: kserokopia zaświadczenia k.41 i k.136, kserokopia orzeczenia k.106-106v, kserokopia pisma k.107, , przesłuchanie pozwanego protokół rozprawy z dnia 18 marca 2016 roku k. 130-131, nagranie 00:34:07-00:50:04)

Dokonując ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, Sąd pominął kserokopię pisma k.43, kserokopię postanowienia k.47-48, kserokopię skargi k.49, kserokopię pisma k.153, kserokopie dowodów wpłat k.154, kserokopię odpowiedzi na skargę k.167-167 v., kserokopię wniosku o wszczęcie egzekucji k.168-168 v., a także kserokopię odpowiedzi k.169, jako pozostające bez znaczenia dla rozstrzygnięcia. Wskazane dokumenty nie dotyczą bowiem pożyczki objętej pozwem w niniejszej sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W przedmiotowej sprawie Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo- Kredytowa im. F. S. z siedzibą w G. wniosła ostatecznie o zasądzenie od pozwanego E. C. z tytułu niespłaconej pożyczki z dnia 09 kwietnia 2013 roku kwoty 31.445,83 zł, na którą złożyły się: kwota 29.721,81 zł niespłaconego kapitału pożyczki, kwota 1.466,98 zł odsetek umownych zwykłych, kwota 257,04 zł odsetek karnych za opóźnienie w płatności rat, wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 28 marca 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Poza sporem pozostawał fakt zawarcia przez strony umowy pożyczki w dniu 9 kwietnia 2013 roku oraz brak wpłat pozwanego z tytułu rat pożyczki w drugiej połowie 2014 roku, skutkujący wypowiedzeniem umowy przez powoda zgodnie z pkt 31 umowy pożyczki.

Pozwany nie kwestionował także żądania pozwu w zakresie należności głównej w wysokości 29.721,81 zł, sposobu rozliczenia dokonanych przez niego wpłat na poczet spłaty pożyczki ani żądania odsetek umownych od kapitału w kwocie 29.721,81 zł od dnia 28 marca 2015 roku do dnia zapłaty. Kwestionował żądanie odsetek umownych zwykłych

w kwocie 1.466,98 zł oraz odsetek umownych karnych za opóźnienie w kwocie 257,04 zł, a w konsekwencji także żądanie odsetek od tych odsetek, wskazując, że pozwany nie udowodnił w tym zakresie dochodzonego roszczenia oraz że brak stosownych wyliczeń w tym zakresie uniemożliwia ustosunkowanie się do nich przez pozwanego.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie. Natomiast, stosownie do treści przepisu art. 232 k.p.c., to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powód nie przedstawił szczegółowego sposobu wyliczenia należności dochodzonej pozwem w zakresie kwoty 1.466,98 zł odsetek umownych zwykłych oraz kwoty 257,04 zł odsetek karnych za opóźnienie w płatności rat. Nie wskazał za jaki okres, od jakich kwot odsetki te były naliczane, ani stopy odsetek jaką zastosował do ich wyliczenia. Ze złożonych przez powoda dokumentów nie wynika wysokość naliczonych odsetek umownych zwykłych oraz karnych dochodzonych ostatecznie pozwem. Złożony przez powoda wydruk operacji na rachunku bankowym jest niewątpliwie dowodem w rozumieniu przepisu art.309 k.p.c. Jednakże, nie wynika z niego jednoznacznie, że dotyczy on umowy pożyczki z dnia 09 kwietnia 20123 roku zawartej z pozwanym. Wydruk zawiera jedynie potwierdzony numer członkowski pozwanego w (...) -u, a jak wynika z dokumentów złożonych do akt sprawy przez pozwanego strony łączyły jeszcze inne umowy. W tym stanie rzeczy, wobec braku przedstawienia przez powoda sposobu wyliczenia odsetek umownych zwykłych w kwocie 1.466,98 zł oraz odsetek karnych za opóźnienie w płatności rat w kwocie 257,04 zł oraz ich kwestionowania przez pozwanego, brak było możliwości weryfikacji przez Sąd zasadności żądania powoda w tym zakresie.

W konsekwencji, w świetle złożonych do akt sprawy dokumentów w postaci umowy pożyczki, Regulaminu Udzielania Kredytów i P. Konsumenckich Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo- Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G. powództwo zasługiwało na uwzględnienie w zakresie kwoty 29.721,81 zł tytułem należności głównej oraz odsetek umownych od tej kwoty w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 28 marca 2015 roku do dnia zapłaty.

Stosownie do brzmienia art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast w myśl § 2 przywołanego przepisu, jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (od 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie). Jednakże, gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (§ 2).

Powyższa regulacja uprawnia do stwierdzenia, iż świadczenie odsetkowe jest należne wierzycielowi niezależnie od winy dłużnika, a zatem dla wykazania zasadności roszczenia in concreto wystarczy udowodnienie, iż dłużnik był obowiązany do świadczenia pieniężnego, którego nie wykonał w terminie. Odpowiedzialność dłużnika z tytułu odsetek ma więc charakter zobiektywizowany, bowiem dla jego bytu obojętne jest, czy dłużnik popadł w opóźnienie zwykłe czy też w opóźnienie kwalifikowane, zawinione czyli w zwłokę (zob. K. Zagrobelny „Komentarz. Kodeks cywilny.” pod red. E. Gniewka Warszawa 2014). Dłużnik nie może się zwolnić z obowiązku zapłaty odsetek przez wykazanie, że nie ponosi odpowiedzialności za okoliczności, które spowodowały opóźnienie (np. wyrok Sądu Najwyższego z 23 marca 1977 roku, II CR 63/77, PUG 1977 rok, Nr 8-9, Kodeks cywilny. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Krzysztofa Pietrzykowskiego, 2011 rok). Reżim odpowiedzialności dłużnika jest tu bardzo surowy (odpowiedzialność ma charakter tak zwanej odpowiedzialności absolutnej), ponieważ dłużnik nie może uwolnić się od niej ani przez ekskulpację, ani przez powołanie się na okoliczności egzoneracyjne. Odsetki należą się za cały czas opóźnienia, począwszy od dnia wymagalności długu (por. A. Janiak, glosa do wyroku Sądu Najwyższego z 28 maja 1999 roku, III CKN 196/98, OSP 2000 rok, Nr 7-8, poz. 115, Kodeks cywilny. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Krzysztofa Pietrzykowskiego, 2011 rok).

Zgodnie z art. 359 § 2¹ k.c., w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy pożyczki z dnia 9 kwietnia 2013 roku, maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP (odsetki maksymalne). Z kolei, stosownie do aktualnego brzmienia

art. 359 § 2¹ k.c., maksymalna wysokość odsetek wynikających z czynności prawnej nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych (odsetki maksymalne).

W niniejszej sprawie zgodnie z pkt 23 umowy pożyczki oraz w świetle § 27 ust. 2 Regulaminu Udzielania Kredytów i P. przez (...) od niespłaconego w całości lub części kapitału, a od dnia wniesienia powództwa do od całości zadłużenia, powód był uprawniony do naliczania odsetek umownych w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP.

Stopa kredytu lombardowego NBP obowiązująca od 05 marca 2015 roku do 24 stycznia 2017 roku wynosi 2,5% w stosunku rocznym. Odsetki stanowiące czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP wynoszą zatem 10% w stosunku rocznym. Zaś aktualna, obowiązująca od dnia 1 stycznia 2016 roku, wysokość odsetek ustawowych wynosi 5% w stosunku rocznym (Obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości odsetek ustawowych z dnia 7 stycznia 2016 roku, M.P. z 2016 r. poz. 46), a odsetek ustawowych za opóźnienie wynosi 7% w stosunku rocznym (Obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie z dnia 7 stycznia 2016 roku, M.P. z 2016 r. poz. 47). A zatem, przewidziane przez strony w umowie odsetki w wysokości czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP nie przekraczają wysokości obowiązujących od 1 stycznia 2016 roku odsetek maksymalnych.

Konkludując, Sąd oddalił powództwo, co do kwoty 1.724,02 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 28 marca 2016 roku do dnia zapłaty jako nieudowodnione.

Ponad kwotę 31.445,83 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 28 marca 2015 roku do dnia zapłaty, powód cofnął pozew z uwagi na wpłaty dokonane przez pozwanego po wniesieniu pozwu.

Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c., Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub, jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Stosownie zaś do treści art. 203 § 1 k.p.c., pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Jak wynika z § 2 powołanego przepisu, pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Natomiast zgodnie z treścią art. 203 § 4 k.p.c. Sąd jest zobowiązany do kontroli przedmiotowej czynności procesowej w kontekście przesłanek w tym przepisie wymienionych warunkujących uznanie cofnięcia pozwu za niedopuszczalne. Przepis art. 203 § 4 k.p.c. obliuguje do uznania cofnięcia powództwa za niedopuszczalne, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, iż taka czynność byłaby niezgodna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzałaby do obejścia prawa. Powód cofnął pozew w części przed rozprawą a zatem dla skutecznego cofnięcia pozwu nie była wymagana zgoda pozwanego. Sąd uznał, że w rozpoznawanej sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uznania cofnięcia pozwu w części za niedopuszczalne i w związku tym w pozostałym zakresie postępowanie zostało umorzone.

Pełnomocnik pozwanego wniósł o rozłożenie dochodzonej przez powoda należności na raty po 400 zł miesięcznie, płatne do 28-ego dnia każdego miesiąca. Wskazał, że jednorazowe zaspokojenie roszczenia powoda przez pozwanego jest niemożliwe z uwagi na trudną sytuację materialną i zdrowotną pozwanego.

Zgodnie z art. 320 k.p.c., w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Należy zaakcentować, że instytucja ta ma charakter wyjątkowy, znajdujący zastosowanie wyłącznie w szczególnie uzasadnionych przypadkach. Określenie takowych przypadków leży wyłącznie w gestii władzy dyskrecyjnej sądu, który ma szeroki luz decyzyjny w kwestii tego, czy w rozstrzyganym stanie faktycznym zaistniał szczególnie uzasadniony wypadek czy też nie (zob. P. Telenga „Komentarz do art.320 k.p.c. w: A. Jakubecki (red.) „Komentarz aktualizowany do kodeksu postępowania cywilnego” LEX 2014). W judykaturze i piśmiennictwie wskazuje się, że szczególnie uzasadniony wypadek, o którym mowa w powołanym przepisie zachodzi na przykład jeżeli ze względu na stan majątkowy, zdrowotny, rodzinny i itp. niezwłoczne spełnienie świadczenia lub jednorazowe spełnienie zasądanego świadczenia przez pozwanego byłoby niemożliwe, bardzo utrudnione lub

narażałoby pozwanego albo jego bliskich na niepowetowaną szkodę (tak między innymi „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Andrzej Marciniaka, prof. dr hab. Kazimierza Piaseckiego, Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 27 kwietnia 2016 roku, I ACa 72/16, Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 22 października 2015 roku, I ACa 487/15). Ochrona, jaką zapewnia dłużnikowi art. 320 k.p.c., nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym i wymaga uwzględnienia wszelkich okoliczności sprawy, w tym uzasadnionego interesu podmiotu inicjującego proces. Instytucja z art.320 k.p.c. nie służy tylko zabezpieczeniu interesów pozwanego, lecz może przynieść także korzyść powodowi, chroniąc tego ostatniego przed podjęciem bezskutecznej egzekucji (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 16 kwietnia 2014 roku, I ACa 120/14; wyrok Sądu Najwyższego z 3 kwietnia 2014 roku, V CSK 302/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 kwietnia 2016 roku, I ACa 72/16, wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 22 października 2015 roku, I ACa 487/15). Założeniem komentowanego przepisu jest bowiem uczynienie postępowania wykonawczego (egzekucji) realnym ze względu na określoną sytuację ekonomiczną i finansową dłużnika. Unormowanie to daje możliwość antycypowania trudności mogących wyniknąć w toku postępowania egzekucyjnego, a które można przewidzieć już w fazie postępowania rozpoznawczego (tak między innymi „Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz.” pod red. prof. dr hab. Andrzej Marciniaka, prof. dr hab. Kazimierza Piaseckiego).

W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie, co do zasady na uwzględnienie zasługiwał wniosek pozwanego o rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty.

Jedynym dochodem pozwanego jest emerytura w wysokości 1.639,43 zł netto miesięcznie. Powód sam prowadzi gospodarstwo domowe, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Ma orzeczonego umiarkowany stopień niepełnosprawności. Powód nie posiada oszczędności ani wartościowych składników majątku. Mieszka w mieszkaniu komunalnym bez wygód. Jego stałe miesięczne wydatki z tytułu czynszu za lokal, mediów oraz zakupu leków wynoszą około 471 zł. Sytuacja majątkowa pozwanego nie pozwala na jednorazową spłatę zadłużenia. W przypadku wszczęcia egzekucji wierzyciel otrzymywałby należne świadczenie w ratach. Ponadto, pozwany ponosiłby jeszcze koszty egzekucji, które wydłużyłyby jej przebieg i stanowiły dodatkową dolegliwość dla pozwanego. E. C. nie uchyła się od obowiązku spłaty zadłużenia. W ocenie Sądu, pozwany jest w stanie spłacać zadłużenie w miesięcznych ratach po 400 zł, którą to kwotę sam deklarował. Zwłaszcza, że przed udarem uiszczał raty pożyczki w kwotach przekraczających 480 zł. Jednocześnie, należy zauważyć, iż umowa pożyczki łącząca strony procesu przewidywała jej spłatę w okresie od 09 kwietnia 2013 roku do 25 marca 2023 roku. Rozłożenie należności na raty spowoduje ich spłatę w połowie 2024 roku, co nie stanowi wyjątkowo długiego odstępu czasowego w spełnieniu świadczenia.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem orzecznictwa, rozłożenie zasądzzonego świadczenia na raty na podstawie art.320 k.p.c. ma ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat. Jednocześnie, sąd dokonując rozłożenia świadczenia na raty nie może na podstawie przepisu art.320 k.p.c. odmówić przyznania wierzycielowi żądanych odsetek za okres do dnia wydania wyroku zasądzającego świadczenie. W konsekwencji, jeśli rozłożenie na raty obejmuje także odsetki należne do dnia wyrokowania, należy dokonać ich kapitalizacji na ten dzień i doliczyć do należności głównej, a następnie tak obliczoną należność rozłożyć na raty (tak między innymi Sąd Najwyższy w uchwale 7 sędziów z dnia 22 września 1970 roku, III PZP 11/70, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 kwietnia 2015 roku, II CSK 409/14, w postanowieniu z dnia 6 czerwca 2014 roku, IV CSK 249/14, w uchwale z dnia 15 grudnia 2006 roku, III CZP 126/06).

Stopa kredytu lombardowego NBP w okresie od 5 marca 2015 roku do dnia 24 stycznia 2017 roku wynosiła 2,5% w stosunku rocznym. Skapitalizowane odsetki umowne w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP (czyli 10% w stosunku rocznym) od kwoty 29.721,81 zł za okres do dnia 28 marca 2015 roku do 24 stycznia 2017 roku wynoszą 5.439,50 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 35.161,31 zł (29.721,81 zł + 5.439,50 zł), którą rozłożył na 88 rat miesięcznych po 404,15 zł każda, płatnych do dwudziestego ósmego dnia każdego miesiąca, poczynając od miesiąca następnego po uprawomocnieniu się wyroku z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczonymi od kwoty 341,63 zł w razie uchybienia terminowi

płatności którejkolwiek z rat. Odsetki umowne na wypadek uchybienia terminowi płatności zostały zasadzone od kapitałowej części raty (29.7721,81 zł :87), albowiem powód w pozwie nie żądał dalszych odsetek od odsetek naliczonych od kapitału pożyczki.

W ocenie Sądu, takie rozłożenie na raty należności pozwoli pozwanemu na realną spłatę zadłużenia. Rozłożenie spłaty świadczenia na raty podstawie art. 320 k.p.c. odnosi ten skutek, że usuwa stan opóźnienia w zapłacie poszczególnych rat od ogłoszenia wyroku. Mamy tu, bowiem do czynienia z bezpłatnym odroczeniem terminu spełnienia świadczenia, a wyrok ten ma charakter konstytutywny. W związku z usunięciem stanu opóźnienia i odroczeniem terminu zapłaty, powodowi należne będą dalsze odsetki za opóźnienie, ale dopiero od chwili uchybienia przez pozwanego terminom płatności rat wynikającym z uzasadnianego wyroku. Ponieważ zgodnie z umową pożyczki, w przypadku należności przeterminowanej, od dnia wniesienia powództwa od całości zadłużenia, pobierane są odsetki według zmiennej stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, na wypadek uchybienia przez pozwanego terminom płatności poszczególnych rat zastrzeżono obowiązek zapłaty na rzecz powoda odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym. Takie zastrzeżenie chroni interesy powoda w przypadku nierealizowania przez pozwanego harmonogramu spłaty pożyczki wynikającego z wyroku.

Pozwany przegrał proces w przeważającej części. Powód poniósł w niniejszej sprawie koszty procesu w kwocie 2.815 zł, na które składają się: opłata od pozwu w kwocie 398 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), których obowiązkiem zwrotu Sąd nie obciążył pozwanego na podstawie przepisu art.102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Rozstrzygając wniosek strony pozwanej o nie obciążanie jej kosztami procesu, Sąd zważył, iż w art. 102 k.p.c. ustawodawca odwołuje się do pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych”. Takie sformułowanie wprawdzie nie jest klauzulą generalną, jednak opiera się na zwrocie niedookreślonym, który może odsyłać również do argumentów natury aksjologicznej. Regulacja ta znajdzie zastosowanie w wyjątkowych sytuacjach, gdy z uwagi na okoliczności konkretnej sprawy, zastosowanie reguł ogólnych k.p.c. dotyczących zwrotu kosztu procesu byłoby nieuzasadnione. Podkreślić należy, że zastosowanie przez sąd art. 102 k.p.c. powinno być bowiem oceniane w całokształcie okoliczności, które uzasadniałyby odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego (sytuacji życiowej) stron. Okoliczności te powinny być nadto oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współzycia społecznego (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1974 roku, II CZ 223/73, Lex nr 7379). Przepis art. 102 k.p.c. ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawiając ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973 roku, II CZ 210/73, LEX nr 7366). Sposób skorzystania z przepisu art. 102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu orzekającego i do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstąpienie, a jeśli tak to, w jakim zakresie, od generalnej zasady obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej spór (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2006 r., III CK 221/05, L.).

W niniejszej sprawie koszty procesu poniesione przez powoda przekraczają wysokość miesięcznego dochodu pozwanego. E. C. znajduje w trudnej sytuacji materialnej i zdrowotnej. Po przebytym udarze leczy się neurologicznie, jest osobą niesprawną ruchowo, wymaga pomocy innych osób. Ponosi stałe wydatki na leki w kwocie 200-250 zł miesięcznie. Pozwany nie uchyła się od obowiązku spłaty na rzecz powoda kwoty zaciągniętej pożyczki, zaś odstąpienie od uiszczania rat pożyczki przez pewien okres, które skutkowało jej wypowiedzeniem, wiązało się błędną interpretacją

pisma powoda z dnia z dnia 13 czerwca 2014 roku dokonana przez pozwanego. Dodatkowo wskazać należy, iż powód korzysta ze stałej obsługi prawnej. Z tych względów, Sąd nie obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz powoda.

W niniejszej sprawie pozwany reprezentowany był przez pełnomocnika z urzędu, którego wynagrodzenie wraz z podatkiem VAT wynosi 2.952 złotych (ustalone na podstawie § 2 ust.1 i 3 w związku z § 6 pkt 5 i § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm). Z uwagi na wynik postępowania, Sąd przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz radcy prawnego M. H. kwotę 2.952 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu urzędowi, wraz z podatkiem od towarów i usług.
